

Kathleen Amant

Sinterklaas gaat naar Sjinka Poenka

“Is het nog ver”, zeuren de Pieten.
“Zijn we er bijna? Waar gaan we eigenlijk naartoe?”
“Naar Sjinka Poenka”, bromt Sinterklaas.
“Waar ze de gleufjes in de koffiebonen slijpen.”

Sinterklaas is een beetje boos. Hij is met zijn stoomboot vastgelopen op een zandbank. Stuurpiet had niet goed uitgekeken. Gelukkig hadden ze rubberbootjes bij. Die zullen hen naar de blijde intrede brengen. Maar het paard kon niet mee en de Sint heeft geen zin om de hele avond te stappen. Zijn mantel en sokken zijn nat omdat de Pieten niet stil kunnen zitten in het bootje.

“Sinterklaas, Sinterklaas, daar is het”,
roepen de Pieten uitgelaten.

De kinderen staan al op de kade te wachten. Ze zwaaien met vlaggen.
“Kijk dan, Sinterklaas, kijk dan.” Sinterklaas tuurt door zijn briljetje in
de verte. Hij kan niet meer zo goed zien met zijn oude ogen.

Onder luid gejoel van de kinderen sturen de Pieten hun bootjes naar de kade. Maar de Sint is al oud en stram. Hij geraakt niet meer zo makkelijk uit dat kleine wiebelbootje. Wiebelen, wobbelen, schimmelen, schommelen. Het bootje huppelt heen en weer. De Pieten balanceren met de Sint tussen het bootje en de kade.

“Pas op dat Sinterklaas niet in het water valt”, roept de burgemeester van de stad. Na heel wat trekken en duwen geraakt de Sint veilig aan land. “Sinterklaas”, roepen de kinderen, “Sinterklaas, ... waar is uw paard?”

Nu is het aan de Pieten om aan wal te komen. Ze willen allemaal als eerste uit het bootje. Niemand wil toegeven. Ze vechten en duwen en trekken aan elkaars haar en kleren. Op die manier kan niemand uitstappen. En dan... drijven de bootjes weg. De roeispanen zijn de Pieten ondertussen al lang kwijt en het water neemt hen almaar verder mee. Sinterklaas heeft niet eens in de gaten dat zijn helpers niet aan land zijn gekomen.

De bootjes drijven met de stroming mee. Sinterklaas en de kinderen zijn al lang uit het zicht verdwenen. “Daar hangt een ladder”, roept Klimpiet. “Langs daar kunnen we aan land gaan.” Met hun handen roeien ze naar de kant. Eén voor één klimmen ze uit de bootjes. “We moeten Sinterklaas gaan zoeken”, roepen ze. En ze beginnen te stappen. De Pieten zijn hun ruzie al lang vergeten. Ze giechelen en lachen en letten niet meer op de weg. En zo lopen ze helemaal de verkeerde kant op.